

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση ΒΛΑΣΤΟΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

(προσφυγή αρ. 36218/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

Στρασβούργο

28 Οκτωβρίου 2010

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 44 §2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν ορισμένες αλλαγές στην μορφή.

Στην υπόθεση Βλαστός και λοιποί κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε με την ακόλουθη σύνθεση :

Nina Vajic, *Πρόεδρο*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens, *Δικαστές,*

Και Søren Nielsen, *Γραμματέα Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο, στις 7 Οκτωβρίου 2010,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 36218/08) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που άσκησαν τέσσερις υπήκοοί της, ο κ. Εμμανουήλ Βλαστός, η κα Ανδρομέδα Σγουρομύτη, ο κος Ιωάννης Δρίβας και ο κος Γεώργιος Αποστόλου, («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν στο Δικαστήριο στις 17 Ιουλίου 2008, σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («Η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τον κο Α.Ματθαίου, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («Η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εκπροσώπους του Οργάνου της, τον κο Σ. Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Μ.Γερμάνη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται συγκεκριμένα παραβίαση του δικαιώματός τους σε δίκαιη δίκη, το οποίο θεσπίζεται με το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, καθώς και του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ'αρ. 1.

4. Στις 6 Ιανουαρίου 2010, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Ελληνική Κυβέρνηση. Σύμφωνα με το άρθρο 29 §1 της Σύμβασης, αποφασίστηκε ότι το Τμήμα θα αποφασίσει συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΙΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Οι προσφεύγοντες έχουν γεννηθεί αντίστοιχα το 1975, το 1952, το 1970 και το 1976 και είναι κάτοικοι Αθηνών.

6. Οι προσφεύγοντες ήταν όλοι δημοτικοί υπάλληλοι του Δήμου Πικερμίου και είχαν αναλάβει την αποκομιδή των σκουπιδιών. Όλοι είχαν σύμβαση ορισμένου χρόνου, οι οποίες ανανεωνόντουσαν συνεχώς: για τον πρώτο προσφεύγοντα για σαράντα δύο μήνες, για την δεύτερη προσφεύγουσα για είκοσι δύο μήνες, για τον τρίτο προσφεύγοντα για είκοσι δύο μήνες, για τον τρίτο προσφεύγοντα για τριανταένα μήνες και για τον τρίτο προσφεύγοντα για είκοσι μήνες.

7. Την 1^η Φεβρουαρίου 2005, ο δήμος ανακοίνωσε στους δύο πρώτους προσφεύγοντες το τέλος της σύμβασής τους χωρίς γραπτή κοινοποίηση και χωρίς αποζημίωση. Στις 23 Φεβρουαρίου 2005, οι δύο αυτοί προσφεύγοντες προσέφυγαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών με αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Με προσωρινή διαταγή της 25^{ης} Φεβρουαρίου 2005, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου διέταξε τον Δήμο να επαναπροσλάβει τους προσφεύγοντες και να τους καταβάλει τον μισθό τους. Με την απόφαση υπ'αρ. 8382/2005, το Δικαστήριο έκανε δεκτή την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και διέταξε τον Δήμο να συνεχίσει να απασχολεί τους προσφεύγοντες σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης και μέχρι να εκδοθεί οριστική απόφαση επί της αγωγής που εντωμεταξύ είχαν ασκήσει.

8. Με την απόφαση υπ'αρ. 2335/2006, της 30^{ης} Νοεμβρίου 2006, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι προσφεύγοντες είχαν προσληφθεί στην πραγματικότητα με σύμβαση αορίστου χρόνου, ότι η λύση των συμβάσεών τους που έγινε την 1^η Φεβρουαρίου ήταν άκυρη, ότι ο Δήμος είχε την

υποχρέωση να απασχολεί τους προσφεύγοντες και να τους καταβάλει τον μισθό που αντιστοιχούσε στον βαθμό τους καθώς και να τους καταβάλει αντίστοιχα το ποσό των 3.785,58 € και 3.896,27 € για μη καταβληθέντες μισθούς. Ο Δήμος κατέβαλε αμοιβή στους προσφεύγοντες μέχρι την 31^η Οκτωβρίου 2006 και έκτοτε, σταμάτησε κάθε καταβολή μισθού.

9. Στις 30 Νοεμβρίου 2005, ο Δήμος ανακοίνωσε στους τρίτο και τέταρτο προσφεύγοντα την λήξη των συμβάσεών τους χωρίς έγγραφη κοινοποίηση και χωρίς αποζημίωση. Στις 7 Δεκεμβρίου 2005, οι δύο αυτοί προσφεύγοντες προσέφυγαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών με αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Με προσωρινή διαταγή της 16^{ης} Δεκεμβρίου 2005, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου διέταξε τον δήμο να συνεχίσει να απασχολεί τους προσφεύγοντες και να τους καταβάλει του μισθό τους. Εντούτοις, οι προσφεύγοντες αυτοί εξακολούθησαν να εργάζονται για τον Δήμο αλλά χωρίς να πληρώνονται από την 1^η Δεκεμβρίου 2005. Ο Δήμος στηρίχτηκε στο άρθρο 20 του νόμου 3301/2004, που όριζε ότι ορισμένοι εκτελεστοί τίτλοι, εκ των οποίων οι προσωρινές διαταγές, δεν αποτελούσαν δικαστικές αποφάσεις υπό την έννοια του νόμου και δεν μπορούσαν να εκτελεστούν.

10. Με την απόφαση υπ'αρ. 8161/2006, το Δικαστήριο έκανε δεκτή την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και διέταξε τον Δήμο να συνεχίσει να απασχολεί τους προσφεύγοντες σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης και μέχρι να αποφασίσει οριστικά επί της αγωγής που εντωμεταξύ είχαν εγείρει αυτοί. Παρά την απόφαση αυτή και παρά το ότι οι τρίτος και τέταρτος προσφεύγοντες εξακολουθούσαν να εργάζονται για τον Δήμο, ο τελευταίος δεν τους κατέβαλε κανένα μισθό από την 1^η Δεκεμβρίου 2005, στηριζόμενος σε μια νομοθετική διάταξη σύμφωνα με την οποία οι αποφάσεις που διατάσσουν ασφαλιστικά μέτρα δεν αποτελούσαν δικαστικές αποφάσεις ούτε εκτελεστούς τίτλους.

11. Με την απόφαση υπ'αρ. 2334/2006 της 30^{ης} Νοεμβρίου 2006, το Δικαστήριο έκρινε ότι στην ουσία οι προσφεύγοντες είχαν προσληφθεί με σύμβαση αορίστου χρόνου, ότι η λύση της σύμβασής τους που έγινε στις 30 Νοεμβρίου ήταν άκυρη, ότι ο Δήμος είχε την υποχρέωση να απασχολεί τους προσφεύγοντες και να τους καταβάλει τον μισθό που αντιστοιχούσε στον βαθμό τους.

12. Ο Δήμος του Πικερμίου δεν άσκησε έφεση κατά των αποφάσεων υπ'αρ. 2334/2006 και 2335/2006, που έγιναν έτσι τελεσίδικες.

13. Καθώς ο Δήμος δεν κατέβαλε πια κανένα μισθό στους προσφεύγοντες και δεν πλήρωνε το μέρος των εισφορών κοινωνικής ασφάλισης που του αναλογούσε, οι προσφεύγοντες, στηριζόμενοι στο άρθρο 325 του Αστικού Κώδικα, έπαυσαν να εργάζονται μέχρις ότου ο Δήμος εξοφλήσει τις οφειλές του προς αυτούς.

14. Καθώς ο Δήμος εξακολουθούσε να μην συμμορφώνεται προς τις αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, οι προσφεύγοντες άσκησαν στις 22 Δεκεμβρίου 2006, αγωγή με αντικείμενο να καταδικαστεί ο Δήμος να τους καταβάλει τους μισθούς από 1^{ης} Ιανουαρίου 2006 έως 31 Δεκεμβρίου 2006, όσον αφορά τους δύο πρώτους προσφεύγοντες, και από 1^{ης} Δεκεμβρίου 2005 έως 31 Δεκεμβρίου όσον αφορά τους τρίτο και τέταρτο προσφεύγοντα, καθώς και τους τόκους υπερημερίας από την άσκηση της αγωγής και μέχρι την έκδοση της απόφασης.

15. Στις προτάσεις του, ο Δήμος επικαλούνταν, για να αρνηθεί την συμμόρφωσή του, μια γνωμοδότηση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 8^{ης} Νοεμβρίου 2006, η οποία συμπέραине ότι τα πολιτικά δικαστήρια ήταν αναρμόδια να αποφανθούν για τις εργατικές διαφορές αυτού του τύπου, ιδίως για να αποφασίσουν αν οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου του διοικητικού προσωπικού μπορούσαν να θεωρηθούν στην πραγματικότητα συμβάσεις αορίστου χρόνου, και ότι οι διαφορές αυτές υπαγόntonσαν στην αρμοδιότητα των Διοικητικών Δικαστηρίων, αφού η μετατροπή μιας σύμβασης ορισμένου χρόνου σε σύμβαση αορίστου χρόνου δεν μπορούσε να γίνει παρά μόνο με απόφαση διοικητικού οργάνου.

16. Στις 15 Μαΐου 2007, οι προσφεύγοντες ασκήσανε επίσης αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, η εκδίκαση των οποίων ορίστηκε για τις 25 Ιουνίου 2007. Ζητήσανε την προκαταβολική πληρωμή των ζητούμενων ποσών, από την 1^η Ιανουαρίου 2006 έως τις 15 Μαΐου 2007, όσον αφορά τους δύο πρώτους προσφεύγοντες, και από την 1^η Δεκεμβρίου 2005 έως 15 Μαΐου 2007, όσον αφορά τους δύο άλλους.

17. Με την απόφαση αρ. 7095/2007, της 6^{ης} Σεπτεμβρίου 2007 (της οποίας έλαβαν γνώση οι προσφεύγοντες στις 20 Νοεμβρίου 2007), το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε δεκτή την αίτηση των προσφευγόντων και διέταξε τον Δήμο Πικερμίου να τους καταβάλει 800 € τον μήνα για τις ανωτέρω περιόδους. Τα μέρη δεν έδωσαν άλλες πληροφορίες ως προς αυτό.

18. Εντούτοις, ο Δήμος, μέσω του Επιτρόπου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αρμοδίου για την έγκριση της πληρωμής, αρνήθηκε και πάλι να συμμορφωθεί.

19. Μετά την απόφαση αυτή, οι προσφεύγοντες προέβησαν σε συντηρητική κατάσχεση ενός μέρους μόνο των ποσών αυτών στην τράπεζα Alpha Bank όπου ο Δήμος είχε τον τραπεζικό του λογαριασμό.

20. Στις 23 Ιουνίου 2008, ο Συνήγορος του Πολίτη, στον οποίο είχε εντωμεταξύ προσφύγει ο πρώτος προσφεύγων, έγραψε στην Διοίκηση καλώντας την να επισπεύσει την διαδικασία μετατροπής της σύμβασης ορισμένου χρόνου σε σύμβαση αορίστου χρόνου. Πράγματι, ο προσφεύγων είχε διατυπώσει μια τέτοια αίτηση στην αρμόδια Διοίκηση, σύμφωνα με το άρθρο 11 του Διατάγματος 164/2004, στις 14 Δεκεμβρίου 2004, αλλά ο φάκελλός του δεν είχε εξεταστεί ακόμη.

21. Το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, με την απόφασή του υπ'αρ. 212/2008 έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή των προσφευγόντων, την οποία ασκήσανε στις 22 Δεκεμβρίου 2006. Τους επιδίκασε τα ποσά των 23.219,98€, 23.438,10€, 38.746,34 € και 43.833,95 €, προσαυξημένα με το νόμιμο τόκο υπερημερίας ύψους 6% από την ημερομηνία άσκησης της αγωγής.

22. Ο Δήμος Πικερμίου δεν άσκησε έφεση κατά της απόφασης η οποία έγινε έτσι τελεσίδικη.

23. Εντούτοις, ο δήμος δεν κατέβαλε τα σχετικά ποσά, υποστηρίζοντας ότι εκτός από την προαναφερθείσα απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 8^{ης} Νοεμβρίου 2006, η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου έκρινε με μια απόφαση της 11^{ης} Ιουνίου 2007, ότι η αλλαγή χαρακτηρισμού μιας σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου σε σύμβαση αορίστου, στα πλαίσια μιας δίκης, αντίκειται σε μια συνταγματική διάταξη που απαγορεύει την μετατροπή αυτή. Ο Άρειος Πάγος διευκρίνισε επίσης ότι εκτελεστές είναι μόνον οι οριστικές δικαστικές αποφάσεις που αφορούν αγωγές που ασκήθηκαν πριν την κύρωση του διατάγματος 64/2004 (19 Ιουλίου 2004), πράγμα που δεν ίσχυε στην προκειμένη περίπτωση.

24. Μετά την απόφαση αυτή της 5^{ης} Σεπτεμβρίου 2008, οι προσφεύγοντες προέβησαν σε συντηρητική κατάσχεση των επιδικασθέντων ποσών στην Alpha Bank, την Τράπεζα Πειραιώς και την Probank. Ο Δήμος

δεν έκανε καμία ανακοπή κατά της κατάσχεσης αυτής. Οι προσφεύγοντες εισέπραξαν τα επιδικασθέντα ποσά.

25. Στις 22 Νοεμβρίου 2008, οι προσφεύγοντες προσέφυγαν και πάλι στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών με αγωγή προκειμένου να διεκδικήσουν τους μισθούς τους από την 21^η Νοεμβρίου 2007. Η δικάσιμος έγινε στις 26 Φεβρουαρίου 2010 και η υπόθεση εκκρεμεί ακόμη.

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΟΙΚΕΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

26. Τα σχετικά άρθρα του Συντάγματος ορίζουν ότι :

Άρθρο 94 §4

1. ... Οι δικαστικές αποφάσεις εκτελούνται αναγκαστικά και κατά του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, όπως νόμος ορίζει.

Άρθρο 98

1. Στην αρμοδιότητα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ανήκουν ιδίως: α. Ο έλεγχος των δαπανών του Κράτους, καθώς και των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης ή άλλων νομικών προσώπων, που υπάγονται με ειδική διάταξη νόμου στο καθεστώς αυτό.
2. Στις περιπτώσεις των στοιχείων α' έως δ' της προηγούμενης παραγράφου δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 93 παράγραφοι 2 και 3.

27. Σύμφωνα με το άρθρο 313 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας :

«1. Μπορεί να επιδιωχθεί με αγωγή ή ένσταση η αναγνώριση της ανυπαρξίας μιας δικαστικής απόφασης μόνο στις ακόλουθες περιπτώσεις: (...)β) αν πολιτικό δικαστήριο αποφάσισε για αντικείμενο που δεν υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων.

(...)

3. Η αγωγή της παραγράφου 1 υπάγεται στο πολυμελές πρωτοδικείο της γενικής δωσιδικίας του εναγομένου.»

28. Το άρθρο 17 §3 του Προεδρικού Διατάγματος 774/80 (Οργανισμός του Ελεγκτικού Συνεδρίου) προβλέπει ότι :

«Κατά τον υπό του Συνεδρίου ασκούμενον έλεγχον επιτρέπεται η εξέτασις και των παρεμπιπτόντως αναφουμένων ζητημάτων, επιφυλασσομένων των περί δεδικασμένου διατάξεων».

29. Με δύο αποφάσεις, τις υπ'αρ. 19 και 20/2007, η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, αναίρεσε τις αποφάσεις των Πρωτοδικείων που μετατρέπανε συμβάσεις ορισμένου χρόνου σε σύμβαση αορίστου, με το σκεπτικό ότι διαδοχικές συμβάσεις που συνήφθησαν μεταξύ των ενδιαφερομένων και δημοσίων οργανισμών έγιναν για να καλύψουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες των οργανισμών αυτών. Ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι οι συμβάσεις αυτές συνήφθησαν για ορισμένη διάρκεια σύμφωνα με ορισμένες διατάξεις του Συντάγματος και το άρθρο 21 του Νόμου 2190/1994 που απαγόρευε την μετατροπή τους σε σύμβαση αορίστου χρόνου.

30. Εντούτοις, το 2008 και παρά την απόφαση αυτή, το τριμελές Συμβούλιο του Αρείου Πάγου που είναι επιφορτισμένο να ελέγχει την εκτέλεση των αποφάσεων από πλευράς δικαιοσύνης, κάλεσε ένα δήμο να συμμορφωθεί με μια οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που αναγνώριζε ότι μια σχέση εργασίας που συνέδεε τους ενδιαφερομένους, οι οποίοι είχαν προσληφθεί με διαδοχικές συμβάσεις αορίστου χρόνου, ήταν στην ουσία σύμβαση αορίστου χρόνου.

31. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που προσκόμισε ο προσφεύγων, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε επανειλημμένως (ενδεικτικά απ. 82/2007) ότι οι διαφορές που αφορούσαν την μονιμοποίηση των υπαλλήλων του δημοσίου που έχουν προσληφθεί με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, έχουν χαρακτήρα διαφοράς αστικής φύσεως και δεν υπόκεινται στην αρμοδιότητα των διοικητικών δικαστηρίων παρά την παρέμβαση διοικητικού οργάνου όπως το Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής προσωπικού της Διοίκησης (ΑΣΕΠ).

32. Το άρθρο 11 του Προεδρικού Διατάγματος 164/2004 προβλέπει την δυνατότητα, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, μετατροπής συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε σύμβαση αορίστου. Το όργανο που είναι αρμόδιο για να κρίνει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές είναι το Διοικητικό Συμβούλιο του ενδιαφερόμενου Νομικού Προσώπου. Η κρίση αυτή διαβιβάζεται στο ΑΣΕΠ το οποίο αποφαινεται εντός προθεσμίας τριών μηνών από την παραλαβή της κρίσης αυτής.

33. Με γνωμοδότηση της 8^{ης} Νοεμβρίου 2006, η Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου δήλωσε ότι η εκτέλεση εντολών πληρωμής που αφορούν το προσωπικό της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, των οποίων η σχέση εργασίας χαρακτηρίστηκε σύμβαση αορίστου χρόνου με απόφαση πολιτικού δικαστηρίου, δεν είναι νόμιμη. Θεώρησε ότι το θέμα του χαρακτηρισμού της σχέσης εργασίας είναι της αρμοδιότητας του ΑΣΕΠ, και οριστικά, των διοικητικών δικαστηρίων. Επομένως, οι αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων επί του θέματος πρέπει να θεωρηθούν ανυπόστατες και να μην εφαρμοστούν από την διοίκηση.

34. Με γνωμοδότηση της 17^{ης} Φεβρουαρίου 2010, η Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου τροποποίησε την αρχική της θέση επί του θέματος και υπογράμμισε ότι οι οριστικές αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων, που αποφαίνονται για το αν οι συμβάσεις εργασίας είναι ορισμένου ή αορίστου χρόνου, έχουν ισχύ δεδικασμένου, είναι εκτελεστές, αναγκάζουν την διοίκηση να συμμορφώνεται προς αυτές και επιβάλλονται στο Ελεγκτικό Συνέδριο όταν αυτό ασκεί τον προληπτικό έλεγχο δαπανών.

35. Τα άρθρα 87 έως 94 του Διατάγματος της 17^{ης} Ιουλίου/13 Αυγούστου 1923 που περιλαμβάνουν ειδικές διατάξεις περί ανωνύμων Εταιρειών υποχρεώνουν μια τράπεζα, στην οποία έγινε κατάσχεση υπέρ κάποιου οφειλέτη που τηρεί εκεί λογαριασμό, να καταθέσει το οφειλόμενο ποσό στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων. Στην συνέχεια, ο δανειστής οφείλει να ασκήσει νέα διαδικασία (αίτηση ασφαλιστικών μέτρων) προκειμένου να πετύχει την έκδοση νέας απόφασης η οποία του επιτρέπει να εισπράξει το ποσό αυτό.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

36. Οι προσφεύγοντες διαμαρτύρονται για την άρνηση των Αρχών να συμμορφωθούν προς τις αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με το να αρνηθούν να τους καταβάλουν τα ποσά στα οποία καταδικάστηκαν. Επικαλούνται παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης, το οποίο στο κρίσιμο μέρος του, ορίζει ότι :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως, ... υπό δικαστηρίου, ... το οποίον θα αποφασίση επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως.»

A. Επί του παραδεκτού

37. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να κηρύξει απαράδεκτη την παρούσα προσφυγή επειδή οι προσφεύγοντες απώλεσαν την ιδιότητα του «θύματος» υπό την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης, ή επικουρικά, να την διαγράψει από το πινάκιο κατ' εφαρμογή του άρθρου 37 §1 β) και γ) της Σύμβασης. Υπογραμμίζει ότι οι προσφεύγοντες κινήσανε την διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης κατά του Δήμου Πικερμίου, σύμφωνα με τα άρθρα 982-991 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, και έχουν ήδη πετύχει να εισπράξουν τα οφειλόμενα ποσά δυνάμει των διαφόρων δικαστικών αποφάσεων, με τους τόκους, και για μεγαλύτερες περιόδους από αυτές που αναφέρονται στην προσφυγή τους. Υποστηρίζει ότι η άρνηση του Δήμου Πικερμίου να καταβάλει τα εν λόγω ποσά οφειλόταν στην απόκλιση νομολογίας μεταξύ των πολιτικών δικαστηρίων και του Ελεγκτικού Συνεδρίου όσον αφορά το θέμα της αρμοδιότητας των πολιτικών ή διοικητικών δικαστηρίων στο θέμα του χαρακτηρισμού της μορφής της σύμβασης εργασίας που έχει συναφθεί ανάμεσα στον δήμο και τους προσφεύγοντες. Μετά την στροφή της Νομολογίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, δεν υπάρχει πλέον κανένα εμπόδιο για ενδεχόμενες μελλοντικές διεκδικήσεις των προσφευγόντων.

38. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο Δήμος Πικερμίου είχε την υποχρέωση, σύμφωνα με τις αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, όχι μόνον να τους καταβάλει τους απλήρωτους μισθούς τους, αλλά επίσης να συνεχίσει να τους απασχολεί και να τους πληρώνει τους μισθούς τους. Υποστηρίζουν ότι το θέμα τους εξακολουθεί να μην έχει λυθεί αφού έπρεπε να περιμένουν πολλά έτη πριν να τους καταβληθούν τελικά οι μισθοί τους και αυτό μετά από μακρόχρονες δικαστικές διενέξεις, δεδομένης της τακτικής που χρησιμοποίησαν οι αρχές. Εξάλλου εκκρεμεί ακόμη μια δίκη που τους αφορά. Η δεύτερη προσφεύγουσα δεν μπορούσε να συνεχίσει την δικαστική διαμάχη και να μείνει χωρίς εργασία και αναζήτησε άλλη δουλειά. Ο πρώτος προσφεύγων προσλήφθηκε τελικά από τον δήμο, αλλά χωρίς να αναγνωριστεί η προηγούμενη εμπειρία του η οποία και δεν λήφθηκε υπόψη.

39. Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ως «θύμα» το άρθρο 34 χαρακτηρίζει το άτομο που θίγεται άμεσα από την επίδικη πράξη ή παράλειψη, και η ύπαρξη παραβίασης των απαιτήσεων της Σύμβασης νοείται ακόμα και σε περίπτωση απουσίας ζημίας. Επομένως, μια ευνοϊκή απόφαση ή μέτρο για τον προσφεύγοντα δεν αρκεί κατ' αρχήν για να του

αφαιρεθεί η ιδιότητα του θύματος εκτός αν οι εθνικές αρχές έχουν αναγνωρίσει, ρητά ή επί της ουσίας την παραβίαση της Σύμβασης, και στην συνέχεια την έχουν επανορθώσει (*Dalban c. Roumanie [GC]*, αρ. 28114/95, §44, ECHR 1999-VI).

40. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σε ορισμένες υποθέσεις που τέθηκε το πρόβλημα της καθυστέρησης των Αρχών να καταβάλουν τα ποσά που επιδικάστηκαν από τα Δικαστήρια, το Δικαστήριο συμπέρανε ότι οι προσφεύγοντες είχαν την ιδιότητα του «θύματος», λόγω της καθυστερημένης εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων (*Skubenko c. Ukraine* αποφ. Αρ. 41152/98, 6 Απριλίου 2004, *Voytenko c. Ukraine*, αρ. 18966/02, 29 Ιουνίου 2004 και *Svintitskiy et autres c. Ukraine* (αποφ.), αρ. 59312/00, 18 Ιανουαρίου 2005). Στην υπό κρίση υπόθεση παρατηρείται επίσης μια καθυστερημένη εκτέλεση των υπ'αρ. αποφάσεων 2334/2006 και 2335/2006 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι οι Αρχές δεν συμμορφώθηκαν ποτέ οικειοθελώς προς τις αποφάσεις αυτές, καθώς και προς την απόφαση υπ'αρ. 212/2008, και ότι οι προσφεύγοντες εξαναγκάστηκαν δύο φορές να προβούν σε κατασχέσεις στους τραπεζικούς λογαριασμούς που τηρούσε σε διαφορετικές τράπεζες ο Δήμος Πικερμίου για να εισπράξουν τα ποσά που τους επιδικάστηκαν.

41. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι προσφεύγοντες μπορούν να ισχυρίζονται ότι είναι «θύματα» της παραβίασης του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης.

42. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επίσης, ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §1 της Σύμβασης και ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Θα πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

43. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το δικαίωμα πρόσβασης σε ένα Δικαστήριο το οποίο κατοχυρώνεται με το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης θα ήταν ουτοπικό αν η εσωτερική έννομη τάξη ενός συμβαλλόμενου Κράτους επέτρεπε να μένει ανενεργής εις βάρος ενός μέρους μια οριστική και υποχρεωτική δικαστική απόφαση. Η εκτέλεση μιας απόφασης, οποιασδήποτε βαθμίδας, πρέπει να θεωρηθεί ότι αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της «δίκης» υπό την έννοια του άρθρου 6. Το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει ότι η πραγματική προστασία του πολίτη και η αποκατάσταση της νομιμότητας συνεπάγονται την υποχρέωση για την διοίκηση να

συμμορφώνεται προς μία απόφαση που εξέδωσε το Ανώτατο Εθνικό Δικαστήριο επί του θέματος (βλ. ιδίως *Hornsby κατά Ελλάδας*, απόφαση της 19ης Μαρτίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions 1997-II*, § 40 και επόμενες, *Καραχάλιος κατά Ελλάδας*, αρ. 62503/00, §29, 11 Δεκεμβρίου 2003).

44. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι σύμφωνα με την νομολογία του επί του θέματος, η υποχρέωση για εκτέλεση μιας δικαστικής απόφασης δεν περιορίζεται στο διατακτικό αυτής. Πράγματι, θα πρέπει συγχρόνως να τηρηθεί και να εφαρμοστεί η απόφαση στην ουσία της. Προκύπτει ότι, όσον αφορά την συμπεριφορά της Διοίκησης μετά από μια οριστική και εκτελεστή δικαστική απόφαση, η Δικαιοσύνη δεν θα πρέπει ούτε να εμποδίζει, ούτε πολύ περισσότερο θέτει υπό αμφισβήτηση την ουσία της απόφασης αυτής (βλέπε *Immobiliare Saffi c. Italie [GC]*, αρ. 22774/93, §74, CEDH 1999-V).

45. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες παραπονούνται για την άρνηση του Δήμου Πικερμίου, μέσω του προληπτικού ελέγχου του Ελεγκτικού Συνεδρίου επί των δαπανών, να συμμορφωθεί προς τις αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ιδίως προς τις αποφάσεις 2334/2006, 2335/2006, 7095/2007 και 212/2008).

46. Ο δήμος στήριζε την άρνησή του να συμμορφωθεί προς τις αποφάσεις αυτές σε μια γνωμοδότηση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 8ης Νοεμβρίου 2006, που αποφαινόταν ότι οι διαφορές του τύπου αυτού δεν ήταν της αρμοδιότητας των πολιτικών δικαστηρίων, αλλά των διοικητικών λόγω του ότι ένα διάταγμα που υιοθετήθηκε το 2004 προέβλεπε την παρέμβαση διοικητικού οργάνου στην διαδικασία τροποποίησης των συμβάσεων ορισμένου χρόνου των υπαλλήλων του δημοσίου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Ο Δήμος υποστήριζε κατά την εσωτερική διαδικασία ότι οι αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου έπρεπε να θεωρηθούν ανυπόστατες. Όμως, επειδή ο δήμος δεν άσκησε έφεση, οι αποφάσεις αυτές έγιναν τελεσίδικες. Ως προς το σημείο αυτό, το Δικαστήριο προσδίδει σημασία στο γεγονός ότι το Πολυμελές Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι διαδοχικές συμβάσεις εργασίας των προσφευγόντων αποδείκνυαν ότι καλύπτανε πάγιες ανάγκες της διοίκησης και ότι οι συμβάσεις έπρεπε να εξομοιωθούν σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Ο δήμος έπρεπε να είχε κάνει έφεση και όχι να αρνηθεί να τις εκτελέσει (βλ. *mutatis mutandis*, *Yerogova c. Russie*, αρ. 77478/01, §34, 19 Ιουνίου 2008). Επιπλέον, ο πρώτος προσφεύγων είχε προσφύγει επίσης στο αρμόδιο διοικητικό όργανο για να

ζητήσει την μετατροπή της σύμβασής του, αλλά τέσσερα χρόνια μετά το όργανο αυτό εξακολουθούσε να μην έχει εξετάσει τον φάκελό του.

47. Το Δικαστήριο δεν αντιλαμβάνεται ιδίως πώς ο Επίτροπος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, στα πλαίσια της άσκησης του προληπτικού ελέγχου δαπανών, θεωρεί ότι είναι σε θέση να αρνηθεί την έγκριση εντολής πληρωμής, ιδίως όταν βρίσκεται απέναντι σε μια οριστική δικαστική απόφαση, ενώ το άρθρο 313 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας προβλέπει ότι μόνο το Πολυμελές Πρωτοδικείο μπορεί να κηρύξει ανύπαρκτη μια δικαστική απόφαση. Αρνούμενος επανειλημμένως ο Επίτροπος να εγκρίνει το ένταλμα πληρωμής των προσφευγόντων, όχι μόνον συνέβαλε στην καθυστέρηση πληρωμής των μισθών στους προσφεύγοντες αλλά στην ουσία στέρησε από κάθε εκτελεστότητα τις οριστικές αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου.

48. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι, αν οι Αρχές και η Κυβέρνηση επιχειρούν να εξιγήσουν την μη εκτέλεση των αποφάσεων με την ύπαρξη της προαναφερθείσας γνωμοδότησης του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η Νομολογία του ΣτΕ και του Τριμελούς Συμβουλίου του Αρείου Πάγου, που ήταν επιφορτισμένο να εποπτεύει την εκτέλεση των αποφάσεων των πολιτικών Δικαστηρίων κατά την εποχή των πραγματικών περιστατικών, ήταν προς την αντίθετη κατεύθυνση από την γνωμοδότηση του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Επίσης, στην πράξη το ισχύον σύστημα έμοιαζε να ευνοεί την διοίκηση στην αδράνειά της : αυτό προκύπτει από την υποχρέωση για τον δανειστή που προέβαινε σε συντηρητική κατάσχεση να καταθέσει το κατασχεθέν ποσό στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων και από την υποχρέωσή του να προσκομίσει νέα δικαστική απόφαση για να μπορέσει να το εισπράξει.

49. Το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του την γνωμοδότηση της 17^{ης} Φεβρουαρίου 2010 της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που τροποποιεί την αρχική του θέση επί του θέματος και υπογραμμίζει ότι οι οριστικές δικαστικές αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων που αποφαινόνται για το αν οι συμβάσεις του διοικητικού προσωπικού είναι ορισμένου ή αορίστου χρόνου, έχουν ισχύ δεδικασμένου και εκτελεστότητα, υποχρεώνουν την διοίκηση να συμμορφώνεται και επιβάλλονται στο Ελεγκτικό Συνέδριο όταν αυτό ασκεί τον προληπτικό έλεγχο δαπανών. Αν η γνωμοδότηση αυτή είναι δυνατόν να εφαρμοστεί στην τελευταία αγωγή που ασκήθηκε από τους προσφεύγοντες στις 22 Νοεμβρίου 2008, δεν έχει ωστόσο καμία επίπτωση στις δίκες που

αποτελούν το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής, αφού οι προσφεύγοντες έχουν ήδη εισπράξει τα ποσά που τους επιδικάσανε τα Δικαστήρια.

50. Όσον αφορά την απόφαση 212/2008 και την απόφαση 7095/2007, δεν φαίνεται υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων των μερών, ότι η εκτέλεσή τους θα γινότανε εντός μη εύλογης προθεσμίας. Ως προς αυτό, το Δικαστήριο σημειώνει ιδιαίτερα την απουσία κάθε πληροφορίας όσον αφορά τον οριστικό ή εκτελεστό χαρακτήρα της απόφασης 7095/2007. Αντίθετα, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η Σύμβαση έχει σκοπό να προστατεύει δικαιώματα όχι θεωρητικά ή ουτοπικά, αλλά συγκεκριμένα και πραγματικά και κρίνει ότι οι Αρχές, με το να μην συμμορφώνονται επί σχεδόν δύο έτη προς τις αποφάσεις 2334/2006 και 2335/2006-και με το να μην καταβάλλουν τα οφειλόμενα ποσά στους προσφεύγοντες, εξαναγκάζοντάς τους έτσι να προβούν σε κατάσχεση των λογαριασμών του οφειλέτη τους-, στερήσαν από κάθε αποτελεσματικότητα το δικαίωμα των προσφευγόντων για πρόσβαση σε δικαστήριο.

51. Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡ. 1

52. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ'αρ. 1 και παραπονούνται για παραβίαση του δικαιώματός τους στον σεβασμό της περιουσίας τους λόγω του ότι τους ήταν αδύνατο να εισπράξουν τα ποσά που το Πολυμελές Πρωτοδικείο τους επιδίκασε (βλ. ανωτέρω παρ. 21).

53. Το Δικαστήριο αναφέρεται πρώτα πρώτα στον συλλογισμό του για το άρθρο 6 §1 σχετικά με την ένσταση της Κυβέρνησης για έλλειψη νομιμοποίησης στο πρόσωπο των προσφευγόντων, ως προς την αιτίαση αυτή έναντι της Σύμβασης. Επειδή η αιτίαση αυτή δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου, θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

54. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με πάγια νομολογία του (βλ. π.χ., προαναφερθείσα *Voytenko c. Ukraine*) εάν αδυνατεί ένας προσφεύγων να πετύχει, για σημαντικό χρονικό διάστημα, την εκτέλεση απόφασης που του επιδικάζει ορισμένα ποσά, αυτό αποτελεί αδικαιολόγητη

παρέμβαση στο δικαίωμα που καθιερώνεται με το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ'αρ. 1.

55. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει τους συλλογισμούς που ανέπτυξε σχετικά με το άρθρο 6 και θεωρεί ότι η αδυναμία για τους προσφεύγοντες να πετύχουν την εκτέλεση, για σημαντικό διάστημα, των αποφάσεων της 30^{ης} Νοεμβρίου 2006- εκ των οποίων μία επιδίκαζε ένα ποσό στους δύο πρώτους προσφεύγοντες και η άλλη καλούσε τον Δήμο να συνεχίσει να απασχολεί τους τρίτο και τέταρτο προσφεύγοντα και να τους καταβάλλει τον μισθό τους-αποτελέσε παρέμβαση στο δικαίωμα σεβασμού της περιουσίας τους.

56. Το Δικαστήριο κρίνει επομένως ότι υπήρξε επίσης παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου ως προς το θέμα αυτό.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

57. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

58. Οι προσφεύγοντες ζητούν καθένας το ποσό των 20.000 € για την ηθική βλάβη που υπέστησαν εξαιτίας των παραβιάσεων των άρθρων 6 §1 της Σύμβασης και 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου και των χρονοβόρων και εξαντλητικών δικαστικών αγώνων που υποχρεώθηκαν να διεξάγουν για να πετύχουν αποκατάσταση.

59. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι η διαπίστωση της παραβίασης αποτελεί επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

60. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν κάποια ηθική βλάβη για την οποία η απλή διαπίστωση της παραβίασης δεν είναι επαρκής ικανοποίηση. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, κρίνει ότι συντρέχει λόγος να επιδικαστεί σε κάθε προσφεύγοντα το ποσό των 2.500 € για την βλάβη αυτή.

B. Έξοδα και Δικαστική Δαπάνη

61. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης συνολικά το ποσό των 10.000 € για έξοδα και δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν για τις διαδικασίες ενώπιον των Εθνικών Δικαστηρίων και του Δικαστηρίου.

62. Το Δικαστήριο παρατηρεί, όπως και η Κυβέρνηση, ότι οι αξιώσεις των προσφευγόντων σχετικά με τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη δεν συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Θα πρέπει λοιπόν να απορριφθεί το αίτημά τους.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

63. Το Δικαστήριο κρίνει σωστό να υπολογίσει το ύψος των τόκων υπερημερίας με βάση το επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας προσανυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει την προσφυγή παραδεκτή.*
2. *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6§1 της Σύμβασης*
3. *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ'αρ. 1*
4. *Αποφαίνεται*
 - α) ότι το καθ' ου η προσφυγή κράτος πρέπει να καταβάλει σε κα'θε προσφεύγοντα , μέσα σε τρεις μήνες από την ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση θα γίνει οριστική, σύμφωνα με το άρθρο 44 §2 της Σύμβασης, το ποσό των 2.500 € (δυόμισι χιλιάδων ευρώ) για ηθική βλάβη συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται από τους προσφεύγοντες ως φόρος
 - β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα αυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσανυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.
4. *Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.*

Συντάχτηκε στα γαλλικά, στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 28 Οκτωβρίου 2010, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Søren Nielsen
Γραμματέας
(υπογραφή)

Nina Vajic
Πρόεδρος
(υπογραφή)

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα